

γιάννης αντάμης

ο κλέφτης των αναπτήρων

αποσπάσματα

Γιάννης Αντάμης

**Ο κλέφτης των αναπτήρων,
αποσπάσματα**

Φωτογραφίες εξωφύλλων: Γιάννης Γεωργιάδης
www.yannisgeorgiadis.com

Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου
think-about-marios.musicafe.eu

Dreamtigers 2014

www.yannisadamis.com

Ξέρω κάποιον που έκλεψε το τιμόνι ενός φέρρυ-μπόουτ.

Dashiell Hammett, «Η Κατάρα των Ντέην», Άγρα 1986 (μετάφραση Ανδρέας Αποστολίδης)

ο κλέφτης των αναπήρων αποσπάσματα

«Και τότε τον είδατε για τελευταία φορά;».

«Λίγο πριν τα μεσάνυχτα. Θυμάμαι που άναψα το τσιγάρο μου με αυτόν, πριν βγω να πάρω ένα τηλέφωνο.»

«Γιατί βγήκατε έξω; Από ότι βλέπω το κατάστημά σας δεν σέβεται ιδιαίτερα την αντικαπνιστική νομοθεσία.»

«Όχι, είναι που απόψε... ξέρετε...»

«Ηρεμήστε! Για άλλο λόγο βρίσκομαι τώρα εδώ. Πείτε μου. Βγήκατε έξω για να τηλεφωνήσετε κι αφήσατε πάνω στο μπαρ τον αναπήρα σας. Σωστά;»

«Μάλιστα, κύριε αστυνόμε. Εδώ, μαζί με το πακέτο μου.»

«Το πακέτο σας όμως δεν το πείραξε κανείς. Μπορώ να πάρω ένα;»

«Βεβαίως. Παρακαλώ. Δυστυχώς δεν έχω για να σας ανάψω.»

«Είστε σίγουρος πως δεν τον έχετε σε κάποια από τις τσέπες σας; Αλήθεια, ψάξате καλά;»

«Δεν υπήρχε περίπτωση να σας καλέσω, αν δεν πίστευα πως μου τον κλέψανε. Και ήτανε δώρο, ξέρετε. Για μένα σήμαινε πολλά.»

«Μα εσείς μου είπατε πως ήταν ένας ασήμαντος αναπήρας περιπτέρου.»

«Ναι, αλλά μου τον είχε δώσει η πρώτην σύντροφός μου.»

«Η οποία;»

«Σας είπα, έχουμε χωρίσει από καιρό.»

«Πόσο καιρό, ας πούμε, δηλαδή;»

«Περίπου ένα χρόνο.»

«Ναι, ε; Και άναβε ακόμα. Ένας φτηνός, ασήμαντος αναπήρας περιπτέρου.»

«Δεν τον χρησιμοποιούσα διαρκώς. Τον είχα πάντοτε μαζί μου, αλλά τον έβγαζα μόνο σε καταστάσεις εξαιρετικές.»

«Αλήθεια; Τι το εξαιρετικό είχε, λοιπόν, η αποψινή κατάσταση;»

«Απόψε, αν δεν είχαμε χωρίσει, θα είχαμε την τρίτη μας επέτειο.»

«Τρία χρόνια ακριβώς και ένα χρόνο στο περίπου...»

«Ε, ναι. Κάπως έτσι δηλαδή.»

«Τι χρώμα ήτανε ο αναπτήρας σας;»

«Γαλάζιος.»

«Γαλάζιος, όπως και αυτός εδώ;»

«Αυτός είναι ο αναπτήρας μου, αστυνόμε! Που τον βρήκατε;»

«Τον αγόρασα τώρα που ερχόμουν από το περίπτερο.»

«Συγγνώμη, παρασύρθηκα. Αυτή η ομοιότητά τους, βλέπετε...»

«Καταλαβαίνω. Τη στιγμή εκείνη που βγήκατε για να μιλήσετε στο τηλέφωνο, πόσοι άνθρωποι υπήρχαν μέσα στο μαγαζί σας;»

«Ήτανε το προσωπικό, ο μπάρμαν και η κοπέλα που σερβίρει, οι οποίοι την ώρα εκείνη μάλωναν.»

«Αλήθεια; Για ποιο λόγο.»

«Για κάποια ασήμαντη αφορμή. Κάτι αυτός της είπε. Κάτι εκείνη του απάντησε. Δεν το πολυκατάλαβα.»

«Κι εσείς, τι κάνατε για αυτό;»

«Τι θέλατε να κάνω; Δεν πήρα θέση ασφαλώς. Αν υποστήριζα τον έναν από τους δύο, ο άλλος θα παρεξηγιόταν σίγουρα.»

«Μάλιστα. Πελάτες δεν υπήρχαν;»

«Ακόμα ήτανε νωρίς. Ωστόσο, ήτανε εδώ δυο τακτικοί θαμώνες. Καθόντουσαν εκεί, στην άκρια της μπάρας, και με λέγανε διάφορα. Με πείραζαν.»

«Πώς σας πειράζαν, δηλαδή;»

«Να, με κορόιδευαν που ακόμα γιορτάζω την επέτειο.»

«Σας ξέρουνε καλά, λοιπόν.»

«Σας είπα, έρχονται εδώ από παλιά.»

«Άλλοι;»

«Ήταν κι ένας τρελός, μονάχος του.»

«Τρελός γιατί δεν είχε παρέα;»

«Όχι, όχι! Μιλούσε μόνος του. Νομίζω τραγουδούσε.»

«Δε συνηθίζεται να τραγουδάει ο κόσμος όταν βρίσκεται σε μπαρ τραγούδια που ακούει;»

«Μα άλλα τραγούδια παίζαμε εδώ κι άλλα αυτός μουρμούραγε. Και ενοχλούσε λιγάκι τη Μαρία.»

«Μαρία είναι η σερβιτόρα σας;»

«Όχι, μια πελάτισσα μας.»

«Η οποία;»

«Η οποία ήταν επίσης μόνη της.»

«Αλλά λιγότερη τρελή από τον άλλον.»

«Μιλούσε μαζί μου, μέχρι που βγήκα για να πάρω το τηλέφωνο. Προσπαθούσε να με πείσει να φύγουμε. Να συνεχίσουμε αλλού.»

«Α, μάλιστα.»

«Ήταν κι ένα άγνωστο παράνομο ζευγάρι.»

«Παράνομο; Κι εσείς πώς το γνωρίζετε αυτό;»

«Τους έβλεπα πρώτη φορά και ήταν τελείως αταίριαστοι με τον χώρο. Ήτανε προφανές πως είχαν έρθει επειδή δεν συχνάζουν άνθρωποι του κύκλου τους εδώ.»

«Λίγο βιαστικό το συμπέρασμά σας, δεν νομίζετε;»

«Όχι, είναι και κάτι ακόμα.»

«Δηλαδή;»

«Η κυρία έκλαιγε.»

«Και λοιπόν; Αυτό καθιστά τη σχέση τους παράνομη;»

«Πώς να το πω; Έκλαιγε γοερά.»

«Μάλιστα. Για αυτό το λόγο έπρεπε να καλέσετε την αστυνομία, και όχι για τον αναπτήρα σας.»

«Με ειρωνεύεστε;»

«Ναι.»

«Και αν σας πω ότι ο φίλος της την παρηγορούσε;»

«Αν είναι δυνατόν! Απορώ πώς τους ανεχθήκατε.»

«Την παρηγορούσε λέγοντάς της διάφορα πράγματα περίεργα.»

«Περίεργα;»

«Να, κάποια στιγμή που περνούσα από δίπλα τους, τον άκουσα να λέει: Μην κλαις, μωρό μου! Θα δεις. Όταν θα καταλάβει ο άλλος τι έχει γίνει, εμείς ήδη θα είμαστε αλλού.»

«Κι αυτή; Σταμάτησε να κλαίει;»

«Μέχρι να βγω για να καπνίσω, όχι. Όταν επέστρεψα, συγγνώμη, δεν τους πρόσεξα.»

«Επειδή προσέξατε πως έλειπε ο αναπτήρα σας.»

«Ακριβώς.»

«Όσο μιλούσατε έξω στο τηλέφωνο, καπνίσατε όλο σας το τσιγάρο;»

«Δεν θυμάμαι. Γιατί;»

«Θέλω να πω, μπαίνοντας μέσα ξανά στο μαγαζί, θελήσατε αμέσως να ανάψετε άλλο ένα;»

«Όχι. Δεν θυμάμαι, δηλαδή. Τι σημασία έχει;»

«Αν δεν τον χρειαστήκατε τον αναπτήρα σας για να ανάψετε, τότε πώς γίνεται αμέσως μόλις επιστρέψατε, να εντοπίσατε την απουσία του; Την ίδια ώρα που δυο μέλη του προσωπικού σας διαπληκτίζονταν, μια όμορφη πελάτισσα σας φλέρταρε, δυο τακτικοί θαμώνες, και μάλλον φίλοι σας από ότι έχω καταλάβει, σας πειράζανε κι ένα παράνομο, όπως επισημαίνετε, ζευγάρι σχεδίαζε να διαπράξει κάποιο έγκλημα.»

«Δεν είπα ποτέ πως κάτι τέτοιο σχεδίαζανε.»

«Ούτε πως η πελάτισσά σας ήταν όμορφη μου είπατε.»

«Σας είπα όμως ότι ο αναπτήρας αυτός ήταν για μένα πολύ σημαντικός.»

«Είναι η πρώτη φορά που σας κλέβουν τον αναπτήρα σας;»

«Τον συγκεκριμένο, ναι.»

«Προφανώς. Τίποτα δεν μπορεί να κλαπεί για δεύτερη φορά από το ίδιο πρόσωπο.»

«Τι θέλετε να πείτε;»

«Θέλω να πω ότι αυτή τη στιγμή κάποιος μπορεί να κλέβει τον πρώην αναπτήρα σας από αυτόν που σας τον έκλεψε.»

«Και γιατί θα πρέπει να με παρηγορεί εμένα αυτό;»

«Δεν βρίσκομαι εδώ για να σας παρηγορήσω, κύριε.»

«Τότε; Ποιος ο σκοπός ετούτης της υπόθεσης;»

«Να σας το θέσω λίγο διαφορετικά. Είσαστε σίγουρος ότι η πρώην φιλενάδα σας αποχωρίστηκε με τη θέλησή της αυτόν τον αναπτήρα; Πως δεν ήταν ένα αποχαιρετιστήριο ενθύμιο που εσείς υπεξαιρέσατε;»

«Τι είναι αυτά που λέτε! Πώς είναι δυνατόν εγώ...»

«Οι αναμνήσεις μας χρειάζονται, όσο να είναι, καύσιμα για να μπορούν συνέχεια να κινούνται.»

«Σας λέω, μου τον χάρισε.»

«Που βρίσκεται τώρα η πρώτην σας;»

«Δεν γνωρίζω.»

«Ωραία. Ας πάρουμε τα πράγματα, λοιπόν, από την αρχή. Πότε την είδατε για τελευταία φορά;»

«Δεν θυμάμαι. Πάει πολύς καιρός.»

«Τότε, πότε την ακούσατε για τελευταία φορά;»

«Δεν είμαι σίγουρος...»

«Μήπως εκεί, περίπου στα μεσάνυχτα;»

«Σας είπα...»

«Εκείνην δεν βγήκατε να πάρετε τηλέφωνο; Για αυτό και δεν αφήσατε τον αναπτήρα πίσω σας; Δεν τον χρειαζόσασταν. Είχατε τη φωνή της.»

«Ήθελα κάτι να της πω...»

«Στις δώδεκα το βράδυ.»

«Ήταν επείγον και σημαντικό.»

«Πόσο διάρκεσε το τηλεφώνημά σας;»

«Ελάχιστα λεπτά. Γιατί;»

«Σας το έκλεισε εκείνη;»

«Μπορεί. Τι σημασία έχει;»

«Φανήκατε ενοχλητικός.»

«Αστυνόμε, θυμίστε μου, σας παρακαλώ, για ποιον λόγο σας κάλεσα.»

«Γιατί χάσατε τον αναπτήρα σας.»

«Γιατί κάποιος έκλεψε τον αναπτήρα μου. Αυτό θα πρέπει τώρα να σας απασχολεί. Εκεί να στρέψετε παρακαλώ την προσοχή σας.»

«Η δική σας προσοχή την ώρα που σας έκλεβαν τον πολύτιμο αναπτήρα περιπτέρου που ακριβώς βρισκόταν, κύριε;»

«Εμένα δεν είναι η δουλειά μου να προσέχω.»

«Ποια είναι η δουλειά σας τότε; Μήπως να περισπάτε την προσοχή των άλλων;»

«Οι άνθρωποι που έρχονται στο μαγαζί μου, έρχονται για να περάσουνε καλά. Δεν είναι λογικό να χαλαρώνει λιγάκι η προσοχή τους, όσο διασκεδάζουνε;»

«Δηλαδή τον αναπτήρα σας τον έκλεψε κάποιος απρόσεχτος. Ενδεχομένως κατά λάθος.»

«Όχι.»

«Πώς όχι;»

«Κατά λάθος ίσως και να τον έβαζε στην τσέπη του κάποιος που θα τον χρησιμοποιούσε. Κάποιος που θα άναβε το τσιγάρο του με αυτόν. Κάποιος καπνιστής που δεν θα είχε μαζί του αναπτήρα.»

«Σωστά.»

«Μόνο που από τα οκτώ πρόσωπα που βρίσκονταν εκείνη την ώρα μέσα στο μπαρ, μόνο οι τέσσερις καπνίζανε. Οι δύο φίλοι, ο τρελός και η γυναίκα από το παράνομο ζευγάρι. Η σερβιτόρα είναι επίσης φανατική καπνίστρια, αλλά όσο δουλεύει τσιγάρο δεν βάζει ποτέ στο στόμα της.»

«Ακόμα και όταν είναι εκνευρισμένη; Ακόμα και όταν μαλώνει με άλλα μέλη του προσωπικού;»

«Ακόμα και τότε.»

«Έχουμε δηλαδή μόλις τέσσερις ύποπτους.»

«Όχι. Έχουμε τέσσερα άτομα που θα μπορούσαν να κλέψουν τον αναπτήρα κατά λάθος, εάν τον χρησιμοποιούσανε και αφηρημένα μετά τον βάζανε στην τσέπη τους.»

«Έστω.»

«Μόνο που οι φίλοι είχαν κι οι δυο δικούς τους αναπτήρες και λίγο δύσκολο να τους τελειώνανε ταυτόχρονα. Ο δε κύριος του παρανόμου ζευγαριού, αν και όσο ώρα ήτανε εδώ κανένας δεν τον είδε να καπνίζει, κρατούσε έναν αναπτήρα ακριβό, περίτεχνο, με τον οποίον άναβε διαρκώς τα τσιγάρα της συνοδού του.»

«Και ο τρελός;»

«Ο τρελός κάπνιζε συνέχεια. Και δεν είχε δικό του αναπτήρα. Όση ώρα ήταν μες στο μαγαζί είχε ζητήσει από όλους μας φωτιά. Ακόμα και από το ζευγάρι που κανονικά κανένας δεν θα τους πλησίαζε για να τους ενοχλήσει.»

«Ακόμα και από εσάς;»

«Φυσικά. Άλλωστε καθόταν σχεδόν δίπλα μου.»

«Κι εσείς του δώσατε τον αναπτήρα σας για να ανάψει;»

«Όχι βέβαια. Δεν τον έδινα ποτέ και σε κανέναν. Τον άναψα εγώ ο ίδιος.»

«Και μετά;»

«Τι και μετά;»

«Σας τον ξαναζήτησε;»

«Όχι. Βασικά επέμενε να ζητάει φωτιά από τον μπάρμαν, αν και εκείνος του έλεγε συνέχεια πως δεν έχει. Σας είπα, ο άνθρωπος δεν ήτανε καλά.»

«Έχουμε, λοιπόν, κάποιον που δεν ήτανε καλά και καθόταν σχεδόν δίπλα σας και κάπνιζε διαρκώς χωρίς να έχει μαζί του δικό του αναπτήρα. Μάλιστα.»

«Πιστεύετε ότι αυτός τον πήρε;»

«Όχι, αλλά το πιστεύετε εσείς.»

«Εγώ απλώς νομίζω ότι αυτή η εκδοχή συγκεντρώνει πολύ περισσότερες από τις άλλες πιθανότητες.»

«Και τότε αυτό νομίσατε, όταν γυρίσατε ξανά μέσα στο μπαρ και είδατε ότι ο αναπτήρας έλειπε;»

«Ασφαλώς.»

«Και τον ρωτήσατε μήπως τον πήρε κατά λάθος;»

«Όχι. Δεν πρόλαβα.»

«Γιατί;»

«Γιατί μου ζήτησε εκείνος πρώτος φωτιά.»

«Μάλλον για το ξεκάρφωμα...»

«Ειλικρινά, κύριε αστυνόμε, δεν μπορώ να πιστέψω ότι ο άνθρωπος αυτός είναι ικανός για τέτοιου είδους πολύπλοκες στρατηγικές.»

«Οπότε, τι του απαντήσατε;»

«Πότε;»

«Όταν σας ζήτησε φωτιά.»

«Μα, ότι δεν έχω φυσικά.»

«Και τότε αυτός τι έκανε;»

«Νομίζω ζήτησε ξανά από τον μπάρμαν.»

«Και;»

«Σας είπα ήδη πως δεν καπνίζει το παιδί.»

«Και μετά;»

«Λίγο μετά σηκώθηκε και έφυγε.»

«Γιατί δεν ζήτησε από κάποιον από τους άλλους καπνιστές;»

«Νομίζω πως παρεξηγήθηκε γιατί θεώρησε ότι τον υποπτεύθηκα. Η αλήθεια είναι ότι ίσως τον κοίταξα λίγο καχύποπτα.»

«Πώς τον κοιτάξατε δηλαδή;»

«Ήμουν αναστατωμένος κι αυτός ήταν ο μόνος που με ένα άπλωμα μονάχα του χεριού θα μπορούσε να είχε αρπάξει τον αναπτήρα από το σημείο όπου τον είχα

αφήσει. Ίσως και να του μίλησα απότομα. Αλλά δεν ήταν παρά μια αυθόρμητη αντίδραση. Ίσως φταίει που με είχε ήδη ενοχλήσει με τη συμπεριφορά του.»

«Το μετανιώνετε;»

«Ναι. Ο άνθρωπος αυτός μπορεί να είναι ενοχλητικός, μπορεί να έχει κάποιο πρόβλημα, μα δεν πιστεύω πως είναι κλέφτης.»

«Είπατε πως καθότανε κοντά σας.»

«Ναι, δίπλα μου σχεδόν»

«Ωστόσο, πριν βγείτε έξω από το μπαρ για να τηλεφωνήσετε, μιλούσατε με την κυρία που σας φλέρταρε.»

«Εντάξει, δεν με φλέρταρε ακριβώς.»

«Που προσπαθούσε να σας πείσει να φύγετε και να πάτε κάπου αλλού μαζί.»

«Και δεν θα έλεγα πως ήταν μια κυρία.»

«Πώς έτσι;»

«Όχι, δεν θέλω να πω κάτι για τον χαρακτήρα της. Απλώς να, λόγω της ηλικίας της, μάλλον θα την έλεγα κοπέλα, δεσποινίδα.»

«Ήταν ανήλικη;»

«Δεν ξέρω. Δεν της ζήτησα ταυτότητα.»

«Θα έπρεπε ίσως. Είναι παράνομο να σερβίρετε αλκοόλ σε ανήλικους που δεν συνοδεύονται.»

«Δεν έπινε αλκοόλ.»

«Τι έπινε; Λεμονάδα;»

«Αλκοόλ δεν έπινε πάντως. Και δεν είμαι σίγουρος αν ήτανε ανήλικη. Η ηλικία των κοριτσιών πάντα σε ξεγελάει.»

«Δεν έπινε και δεν κάπνιζε. Καλό κορίτσι.»

«Είναι καλό κορίτσι, ναι.»

«Και τότε; Γιατί δεν της κάνατε το χατίρι; Γιατί δεν πηγαίνατε μαζί της τη βόλτα που σας ζήτησα.»

«Δεν μπορούσα. Δούλευα.»

«Αυτό της είπατε;»

«Ναι.»

«Όχι ότι γιορτάζατε την επέτειό σας;»

«Όχι, δεν θα το καταλάβαινε.»

«Τα πειράγματα των φίλων σας τα άκουγε όμως.»

«Τα άκουγε, ναι. Αλλά νομίζω πως δεν τους έδωσε σημασία.»

«Πώς είστε τόσο σίγουρος;»
«Δεν είμαι. Είπα νομίζω.»
«Άρα κι αυτή καθόταν δίπλα σας.»
«Ναι, στα δεξιά μου.»
«Και στα αριστερά καθόταν ο τρελός.»
«Μάλιστα.»
«Πολύ κοντά κι οι δύο στον αναπτήρα σας.»
«Ναι, αλλά σας είπα το κορίτσι δεν κάπνιζε.»
«Θα μπορούσε όμως να μπει στον πειρασμό να σας κλέψει, έτσι ως αναμνηστικό τον αναπτήρα σας. Ή ακόμα καλύτερα, θα μπορούσε ως πληγωμένη, αφού την απορρίπτατε, να ήθελε να σας στερήσει το δώρο της πρώην σας.»
«Δεν ήξερε πως ήταν δώρο.»
«Την ρωτήσατε μήπως ήταν εκείνη που τον πήρε;»
«Την ρώτησα. Όλους τους ρώτησα.»
«Και σας απάντησε όχι, φαντάζομαι.»
«Δεν μου απάντησε τίποτα. Όταν γύρισα μέσα ξανά, αυτή είχε ήδη φορέσει το παλτό της. Ήτανε θυμωμένη. Με καληνύχτισε και έφυγε.»
«Θυμωμένη, ε;»
«Ναι, πολύ. Μάλιστα, όταν οι δύο φίλοι έκαναν κάποιο σχόλιο την ώρα που περνούσε από δίπλα τους, αυτή γύρισε και τους αγριοκοίταξε.»
«Τι σχόλιο έκαναν;»
«Δεν άκουσα καλά. Νομίζω κάποιο κομπλιμέντο.»
«Κάτι σεξιστικό, θα θέλατε να πείτε.»
«Τέλος πάντων. Δεν είμαι σίγουρος. Άλλωστε, τα παιδιά είχανε πιει.»
«Οπότε τέτοιου είδους συμπεριφορές τους συγχωρούνται.»
«Δεν είπα αυτό. Αλλά ξέρετε τώρα...»
«Ενδεχομένως να τους συγχωρούνται και άλλα πράγματα...»
«Όπως;»
«Όπως ας πούμε τα πειράγματα εις βάρος σας.»
«Τους γνωρίζω χρόνια και τους δυο. Ξέρω πως τίποτα από αυτά δεν ήτανε κακοπροαίρετο.»
«Και αν σας έπαιρναν, έτσι για πλάκα, για να σας πειράξουνε λιγάκι ακόμα, τον αγαπημένο αναπτήρα σας, θα λέγατε ότι δεν είναι κακοπροαίρετο επίσης;»
«Μα αυτοί είχαν δικούς τους αναπτήρες.»

«Είπα, για πλάκα. Για να γελάσουν με την αναστάτωση που θα σας προκαλούσαν. Άλλωστε είχαν πιει, όπως μου είπατε. Μπορεί τα αστεία τους, όσο περνούσε η ώρα να χοντραίνανε.»

«Και πάλι, αν το έκαναν αυτοί έτσι για αστείο, ύστερα θα μου τον επιστρέφανε.»

«Ύστερα;»

«Ύστερα από την αναστάτωση.»

«Τώρα είστε ακόμα αναστατωμένος, κύριε;»

«Είμαι λιγάκι, ναι.»

«Ωραία, ας περιμένουμε να περάσει τελείως η αναστάτωσή σας και το μεθύσι το παιδιών, για να δούμε αν θα σας τον επιστρέψουν τότε.»

«Πάντως όταν τους ρώτησα, μου είπαν πως όσο έλειπα, δεν μετακινήθηκαν καθόλου από τις θέσεις τους.»

«Αλήθεια; Έτσι σας είπαν τα παιδιά;»

«Και μου είπαν και κάτι ακόμα.»

«Τι;»

«Πως είδαν κάποιον άλλον να κάθεται στη δική μου θέση όσο βρισκόμουν έξω.»

«Κάποιον άλλον;»

«Μάλιστα.»

«Τον κύριο του παρανόμου ζευγαριού.»

«Πώς το καταλάβατε;»

«Είπατε κάποιον και όχι κάποια και μας είχαν μείνει άλλοι δυο άντρες ύποπτοι. Ο μπάρμαν, που προφανώς κινείται αποκλειστικά μέσα από τη μπάρα και ο εν λόγω κύριος.»

«Σωστά.»

«Άφησε, δηλαδή, τη συνοδό του να κλαίει μόνη της και πήγε και κάθισε στη θέση σας. Άκαρδο από μέρους του.»

«Δεν θα το έλεγα. Μάλλον το αντίθετο.»

«Το αντίθετο;»

«Άφησε την συνοδό του για λίγο και την άφησε ακριβώς επειδή έκλαιγε. Πήγε και κάθισε στο μπαρ, δήθεν για να παραγγείλει ένα ποτό. Στην πραγματικότητα όμως ήθελε να ζητήσει μια χάρη από το προσωπικό.»

«Ένα τραγούδι.»

«Ναι.»

«Το τραγούδι τους.»

«Ακριβώς.»
«Και το προσωπικό; Του έκανε τη χάρη;»
«Και βέβαια. Η σερβιτόρα μάλιστα συγκινήθηκε τόσο, που ξέχασε αμέσως τη φασαρία που είχε ως τότε με τον μπάρμαν και έπαψε να του γκρινιάζει.»
«Τι όμορφα!»
«Είναι αλήθεια ένα πολύ όμορφο τραγούδι.»
«Μήπως μπορώ το ακούσω και εγώ;»
«Τώρα;»
«Ναι, αν δεν σας βάζω σε κόπο...»
«Όχι, καθόλου. Μόνο δώστε μου δυο λεπτά να σας το βρω.»
«Με την ησυχία σας. Στο μεταξύ θα ήθελα να πάω στην τουαλέτα.»
«Βεβαίως. Στο βάθος του διαδρόμου και αριστερά.»
«Ευχαριστώ.»
«Γιατί παίρνετε μαζί τον αναπτήρα σας;»
«Γιατί ακόμα παραμένετε ο βασικός ύποπτος, κύριε. Τα λέμε ξανά σε λίγο.»

*

«Με συγχωρείτε, είναι κάποιος μέσα;»
«Ναι, είναι. Αν θέλετε, πηγαίνετε στις γυναικείες.»
«Όχι, θα περιμένω. Ευχαριστώ.»
«Μπορεί και να αργήσει.»
«Δουλεύετε εδώ, δεσποινίς;»
«Ναι.»
«Και τώρα; Έχετε σχολάσει;»
«Ναι. Θέλετε κάτι;»
«Θέλω να βρω ποιος έκλεψε τον αναπτήρα του αφεντικού σας.»
«Α, συγγνώμη! Είστε της αστυνομίας... Νόμιζα...»
«Ότι ήθελα κάτι άλλο, κατάλαβα. Σας συμβαίνει συχνά αυτό;»
«Με τους πελάτες, ναι. Από μια ώρα και μετά περίπου κάθε βράδυ.»
«Ωστε δουλεύετε κάθε βράδυ, λοιπόν.»
«Εκτός από Δευτέρα.»
«Μα σήμερα είναι Δευτέρα.»
«Ναι ήρθα εκτάκτως, γιατί μου το ζήτησε το αφεντικό.»

«Γιατί;»
«Δεν ξέρω. Δεν μου είπε. Και τζάμπα με κουβάλησε, αφού δεν είχαμε πολύ δουλειά απόψε.»
«Για αυτό θυμώσατε;»
«Όχι, δε θυμώσα. Τη δουλειά μου κάνω.»
«Εγώ έμαθα πως είχατε έναν μικρό καυγά με τον συνάδελφό σας.»
«Έτσι σας είπε; Μήπως σας είπε και γιατί;»
«Όχι, αλλά μπορώ να φανταστώ.»
«Αλήθεια; Τι φαντάζεστε;»
«Φαντάζομαι ότι η αιτία ήταν η νεαρή πελάτισσα.»
«Ποια νεαρή; Η Μαρία; Όχι, κάνετε λάθος, κύριε.»
«Την γνωρίζετε;»
«Έρχεται συχνά.»
«Και αυτό εσάς σας ενοχλεί.»
«Δεν είπα κάτι τέτοιο.»
«Αλλά δεν ενοχλεί καθόλου τον φίλο σας.»
«Τον φίλο μου;»
«Τον νεαρό κύριο με τον οποίον δουλεύετε μαζί. Δεν είσατε ζευγάρι;»
«Όχι. Μα πώς σας πέρασε αυτό από το μυαλό;»
«Τέλος πάντων. Εγώ πιστεύω ότι είσατε, αλλά αν θέλετε να το κρατήσετε κρυφό, είναι δικαίωμά σας.»
«Κάνετε λάθος.»
«Μπορεί. Πάντως εσείς ζηλεύετε που ο φίλος σας της έχει λιγάκι αδυναμία.»
«Σιγά να μην ζηλέψω ένα παιδί!»
«Κι εσείς, δεν είστε και πολύ μεγαλύτερη.»
«Εγώ δουλεύω από τα δεκατέσσερά μου, κύριε.»
«Αλήθεια; Ελπίζω να είστε ασφαλισμένη.»
«Ξέρετε, έχω στο σπίτι τα χαρτιά...»
«Ξέρω, ξέρω... Όπως και την άδεια παραμονής, εξάλλου. Ηρεμήστε! Δεν είναι αυτό το θέμα μας.»
«Αλήθεια, θέλετε να μπειτε στις γυναικείες; Αυτήν την ώρα...»
«Ο φίλος σας είναι μέσα;»
«Όχι. Ένας πελάτης.»
«Ένας πελάτης; Νόμισα πως είχαν φύγει όλοι.»

«Όχι, είναι ένας από τους φίλους του αφεντικού.»
«Κι ο φίλος σας;»
«Δεν είναι ο φίλος μου.»
«Έστω. Αυτός που δεν είναι ο φίλος σας πού είναι;»
«Έφυγε.»
«Σχόλασε κι αυτός;»
«Όχι. Απολύθηκε.»
«Πώς κι έτσι; Λόγω της κλοπής;»
«Όχι είναι πολύ τίμιο παιδί. Απλώς είναι λιγάκι ανεύθυνος.»
«Επειδή δεν πρόσεχε τα πράγματα του αφεντικού σας;»
«Ας πούμε, ναι.»
«Είναι και κάτι άλλο;»
«Νομίζω ότι το αποψινό ήταν μονάχα η αφορμή. Υπήρχε πάντα κάτι σαν ανταγωνισμός ανάμεσά τους.»
«Ως προς τις γυναίκες.»
«Ως προς όλα. Ζήλευε ο ένας τον άλλο για πράγματα που πίστευαν ότι τους έλειπαν. Τα νιάτα, τα λεφτά. Οι εμμονές των ανδρών, ξέρετε...»
«Ενώ η δική σας ζήλια δεν βασίζεται σε κάποια έμμονη.»
«Σας είπα, δεν ζηλεύω.»
«Ποτέ;»
«Ποτέ έτσι όπως το εννοείται.»
«Δηλαδή; Ζηλεύετε κάπως αλλιώς; Θα ήθελα να το ακούσω αυτό.»
«Ναι, μπορεί να έχω ζηλέψει κάποια πράγματα ή κάποιες καταστάσεις, αλλά δεν θα έφτανα ποτέ να το εκδηλώσω αυτό κάνοντας κακό σε κάποιον άλλον.»
«Πόσο καιρό έχει να σας κάνει κάποιο δώρο ο φίλος σας;»
«Δεν θυμάμαι. Και δεν είναι φίλος μου.»
«Αλήθεια μπορεί ένας μη καπνιστής να κάνει δώρο έναν αναπτήρα σε κάποια που καπνίζει;»
«Σπουδαίο δώρο!»
«Σπουδαίο δεν είναι, αλλά είναι συμβολικό.»
«Αλήθεια; Και τι συμβολίζει ακριβώς;»
«Ας πούμε την κυριαρχία στο χώρο έναντι των άλλων αρσενικών. Πώς σας φαίνεται αυτό;»
«Με κατηγορείτε για κάτι;»

«Όχι. Αλλά αν έχετε αποδεχτεί ως δώρο κάτι το οποίο γνωρίζετε πως είναι προϊόν κλοπής, τότε είστε κι εσείς συμμετόχη σε αυτήν την πράξη.»
«Μπορώ να φύγω. Με χρειάζεστε άλλο, κύριε;»
«Ναι. Μια τελευταία ερώτηση. Εσείς τι περιμένετε εδώ;»
«Δεν περιμένω. Έφευγα.»
«Καλώς. Καλό σας βράδυ.»

*

«Α, συγνώμη. Εμένα περιμένατε;»
«Περίμενα να βγείτε.»
«Συγνώμη και πάλι για την καθυστέρηση.»
«Παρακαλώ. Αλήθεια τι κάνατε εκεί μέσα;»
«Τι έκανα στην τουαλέτα; Τι ερώτηση είναι αυτή;»
«Πρέπει να ήτανε καλό, ε;»
«Α, μάλιστα. Γνωρίζετε. Ναι, στ' αλήθεια πρώτο πράγμα. Θέλετε κι εσείς να δοκιμάσετε;»
«Όχι. Ποτέ εν ώρα υπηρεσίας.»
«Ορίστε;»
«Έχω έρθει για την κλοπή που έγινε απόψε σε αυτό εδώ το μαγαζί.»
«Ξέρετε... πλάκα έκανα... εγώ απλώς ήρθα στην τουαλέτα για να...»
«Μην κάνετε έτσι. Δεν με ενδιαφέρει τι ήρθατε να κάνετε. Θα ήθελα όμως να σας ρωτήσω κάτι άλλο.»
«Ναι, ασφαλώς... ό,τι θέλετε...»
«Γιατί συχνάζετε σε αυτό το μπαρ;»
«Ε... γιατί μου αρέσει.»
«Μόνο για αυτό;»
«Και γιατί έρχονται κι οι φίλοι μου εδώ.»
«Άλλο;»
«Και γιατί είναι φίλος επίσης και αυτός που το έχει.»
«Και τα παιδιά που το δουλεύουνε, σωστά;»
«Ναι... Κατά κάποιο τρόπο.»
«Πολλούς φίλους έχετε.»
«Έχω μάλλον, ναι.»

«Αλλά ο πιο στενός σας φίλος είναι ο άλλος κύριος που ήρθατε μαζί απόψε.»
«Ναι, είναι ο κολλητός μου.»
«Ήρθατε μαζί, αλλά δεν φύγατε μαζί. Περίεργο.»
«Είναι που κάτι του έτυχε.»
«Ωχ! Ελπίζω όχι κάτι σοβαρό...»
«Δεν ξέρω, θα μου πει αύριο.»
«Τι του έτυχε, αλήθεια;»
«Μια γκόμενα.»
«Α, πολύ ωραία! Τυχερός.»
«Ναι, και μάλιστα πιτσιρικά.»
«Η Μαρία.»
«Ναι, την γνωρίζετε; Πολύ όμορφο κορίτσι. Παράξενο λίγο, αλλά όμορφο.»
«Κάτι έχω ακούσει.»
«Όλο το βράδυ κοιταζόντουσαν. Αυτή είχε έρθει μόνη. Ψαχνόταν, ήταν φανερό. Και όταν σηκώθηκε να φύγει, ο φίλος μου της πρότεινε να την πάει στο σπίτι της με το αμάξι. Βρέχει κιόλας... ξέρετε...»
«Ξέρω. Ήρθα με τα πόδια από το τμήμα ως εδώ.»
«Γιατί;»
«Δεν μου αρέσουν τα περιπολικά και γουστάρω να περπατάω στη βροχή.»
«Είστε ρομαντικός.»
«Όχι, απλώς δεν είμαι κανονικός μπάτσος, αλλά ήρωας αστυνομικού μυθιστορήματος.»
«Καταλαβαίνω.»
«Εσείς;»
«Όχι, εγώ είμαι κανονικός.»
«Δεν εννοώ αυτό. Πώς ήρθατε εδώ; Έξω από το μαγαζί υπάρχει μόνο ένα αυτοκίνητο, το οποίο πρέπει να είναι του ιδιοκτήτη, αφού λόγω της ασφάλειας που νιώθει, επειδή είναι η γειτονιά του, το έχει αφήσει ξεκλείδωτο και ένα ποδήλατο, το οποίο είναι μάλλον της σερβιτόρας, που περιμένει να σταματήσει η βροχή για να γυρίσει σπίτι της.»
«Ήρθα με το αυτοκίνητο του φίλου μου.»
«Και σας παράτησε για μια γκόμενα, λοιπόν;»
«Εντάξει, λόγω ειδικής περίπτωσης, ας πούμε πως τον συγχωρώ.»
«Όμως δεν μπορεί, κάτι θα πήρατε κι εσείς για αντάλλαγμα.»

«Λέτε για πριν... που ήμουν μέσα... σας ορκίζομαι, ήρθα στην τουαλέτα για να...»
«Μην μου ορκίζεστε. Σας είπα, δεν με ενδιαφέρει.»
«Τότε;»
«Άλλο νομίζω πως ήταν το αντάλλαγμα. Άλλωστε, δεν λένε πως οι πολύ στενοί φίλοι όλα τα μοιράζονται;»
«Δεν σας καταλαβαίνω.»
«Έπρεπε να φύγετε από εδώ κι οι δυο απόψε με ένα σουβενίρ. Ο κολλητός σας πήρε το κορίτσι κι εσείς τον αναπτήρα.»
«Μα τι είναι αυτά που λέτε; Αν είναι δυνατόν! Δεν έχετε κανένα στοιχείο απολύτως.»
«Δεν έχω πράγματι. Συγχωρέστε με. Ίσως φταίει που είμαι λιγάκι κουρασμένος. Θα καπνίσω λίγο, όσο μιλάμε, αν δεν σας ενοχλεί. Αλήθεια, μήπως έχετε φωτιά. Άφησα, νομίζω πάνω στο μπαρ τον αναπτήρα μου.»
«Δεν έχω, δυστυχώς. Περιμένετε, να πάω να ζητήσω.»
«Αφήστε το. Δεν πειράζει.»
«Είστε σίγουρος;»
«Μια τελευταία ερώτηση. Μπορώ;»
«Παρακαλώ. Αν και από ότι κατάλαβα, ελάχιστα σας έχω ως τώρα βοηθήσει.»
«Γιατί κατηγορήσατε τον άγνωστο κύριο που καθόταν με τη συνοδό του. Για να παραπλανήσετε το θύμα και να υποπτευθεί εκείνον που έβλεπε για πρώτη του φορά κι όχι εσάς που είστε φίλοι του ή μήπως ο στόχος σας ήταν το ίδιο το ζευγάρι κα θέλατε να ταραξέτε την απομόνωσή τους;»
«Δεν κατηγορήσα κανέναν. Είπα αυτό που είδα με τα μάτια μου.»
«Δεν μου απαντάτε, ωστόσο.»
«Ας πούμε πως ο άγνωστος κύριος δεν μου ήταν και τόσο άγνωστος.»
«Ευχαριστώ. Σειρά μου να επισκεφτώ, λοιπόν, την τουαλέτα.»

*

«Ωραίο τραγούδι.»
«Μα που είστε τόσην ώρα; Τέσσερις φορές το έπαιξα.»
«Κάτι μου έτυχε στο δρόμο.»
«Αλήθεια, σας αρέσει;»
«Όχι, αλλά αντιλαμβάνομαι τη χρησιμότητά του.»

«Προσέξατε τους στίχους του;»
«Σοβαρευτείτε, κύριε. Κανείς δεν νοιάζεται στ' αλήθεια για τους στίχους.»
«Έχετε δίκιο. Ο καθένας άλλωστε αλλιώς τους ερμηνεύει.»
«Νόμιζα πως έχετε ήδη κλείσει.»
«Πράγματι, είμαστε κλειστά. Και το προσωπικό ακόμα έφυγε. Θέλατε κάτι άλλο;»
«Και η κυρία;»
«Α, ναι. Το ξέχασα. Είναι από το άγνωστο ζευγάρι που σας έλεγα...»
«Οι παράνομοι.»
«Ναι. Για κάποιο λόγο επέστρεψε. Της είπα ότι κλείνουμε, αλλά μου ζήτησε πολύ ευγενικά να πει ακόμα ένα. Η αλήθεια είναι ότι την λυπήθηκα.»
«Και για να τη κάνετε να νιώσει πιο καλά παίξατε τέσσερις φορές το αγαπημένο τους τραγούδι.»
«Όχι.. για εσάς το έπαιξα. Γιατί μου το ζητήσατε.»
«Είναι εντυπωσιακό το πόσο κακό μπορούμε να κάνουμε κάθε φορά που προσπαθούμε να φανούμε καλοί.»
«Δεν το σκέφτηκα ότι θα την στεναχωρούσε.»
«Μα ακόμα πιο εντυπωσιακό είναι το πόσα πολλά ψέματα μπορούμε να κατασκευάσουμε κάθε φορά που επιδιώκουμε να πούμε την αλήθεια.»
«Έχετε γυρίσει με κάπως φιλοσοφική διάθεση.»
«Η δική σας πάντως η διάθεση μου φαίνεται πως πολύ πιο ανεβασμένη.»
«Γιατί το λέτε αυτό;»
«Είστε αρκετά ευδιάθετος για άνθρωπος που μόλις έπεσε θύμα κλοπής.»
«Δεν ξέρω. Ίσως όλη αυτή η ιστορία να στάθηκε ως αφορμή για να δω κάποια πράγματα καλύτερα.»
«Όπως; Τη σχέση σας με τους υπαλλήλους σας, ας πούμε;»
«Ας πούμε, ναι.»
«Τι άλλο; Με τους φίλους σας; Με τις γυναίκες; Με τη μουσική;»
«Με όλα ίσως.»
«Άρα μάλλον χρωστάτε χάρη στον κλέφτη σας.»
«Μπορεί. Ωστόσο ακόμα εξακολουθώ να θέλω τον αναπτήρα πίσω.»
«Θα φτάσουμε κι εκεί. Θα ήθελα όμως, αν δεν σας ενοχλεί, πρώτα να ασχοληθούμε με κάτι άλλο. Και σας υπόσχομαι, στο τέλος της κουβέντας μας, να έχετε ξανά τον αγαπημένο αναπτήρα σας.»

«Τι άλλο;»

«Βλέπω πως η υπόσχεση μου μάλλον δεν σας συγκίνησε.»

«Ποια υπόσχεση;»

«Σας είπα, δεσμεύτηκα, να λύσω το μυστήριο και να σας επιστρέψω αυτό που απόψε σας στερήσανε.»

«Πώς είστε τόσο σίγουρος;»

«Συγγνώμη. Δεν ήθελα να σας χαλάσω την ανεβασμένη σας διάθεση.»

«Δεν μου χαλάσατε τίποτα.»

«Μου δίνετε, ξέρετε, την εντύπωση πως δεν επιθυμείτε και τόσο πια να πάρετε πίσω αυτό που σας έκλεψαν.»

«Κάνετε λάθος.»

«Τόσο που έχω αρχίσει να αναρωτιέμαι πόσο κλοπή ήταν στα αλήθεια η κλοπή αυτή.»

«Γιατί; Τι άλλο θα μπορούσε να είναι;»

«Δεν ξέρω. Μπορεί, ας πούμε, να τον ξεφορτωθήκατε.»

«Ήταν το μόνο που είχε απομείνει από εκείνη.»

«Το μόνο που με κάποιον τρόπο σας συνέδεε με μια ανάμνηση δυσάρεστη.»

«Κάνετε λάθος.»

«Ακούστε, δεν αμφιβάλλω πως τον χάσατε. Δεν λέω πως τον πετάξατε, όσο οι άλλοι δεν σας έβλεπαν. Πιστεύω πραγματικά, όπως κι εσείς, ότι κάποιο πρόσωπο από αυτά που βρίσκονταν μέσα στο μπαρ, την ώρα που εσείς τηλεφωνούσατε στην πρώην σας, πήρε είτε κατά λάθος είτε σκόπιμα τον αναπτήρα από εκεί που τον αφήσατε.»

«Τότε; Δεν σας καταλαβαίνω.»

«Αλλά πιστεύω επίσης ότι εσείς είχατε προηγουμένως δημιουργήσει όλες τις απαραίτητες συνθήκες για να συμβεί αυτή η κλοπή. Όλοι εδώ μέσα είχανε μαζί σας κάποιο θέμα. Ο μπάρμαν σας μισούσε γιατί τον εκμεταλλευόσασταν και ήξερε ότι θα έχανε τη θέση του στην πρώτη ευκαιρία. Η σερβιτόρα θύμωσε μαζί σας που παρακολουθούσατε απαθής τον συνάδελφό της να την ταπεινώνει μπροστά σε όλους τους πελάτες. Οι φίλοι σας αντιπαθούσαν απλώς γιατί είναι φίλοι σας και επειδή εσείς προτιμούσατε να γιορτάζετε μια ανούσια επέτειο παρά να διασκεδάζετε με αυτούς και τα πειράγματά τους. Ο τρελός επίσης εκνευρίστηκε που τον θεωρήσατε τρελό και δείχνατε με κάθε τρόπο ότι η

παρουσία του χαλάει το μαγαζί σας. Η μικρή –Μαρία είπαμε, σωστά;- πληγώθηκε επειδή την απορρίψατε. Και το παράνομο ζευγάρι...»

«Ναι, για πείτε μου. Σε αυτούς τους δύο άγνωστους τι το κακό τους έκανα;»

«Για ποιον λόγο, κύριε, βγήκατε για να πάρετε τηλέφωνο στην πρώην σας;»

«Σας είπα...»

«Μήπως υπήρχε κάτι που έπρεπε να μάθει εκείνη τη στιγμή και δεν μπορούσε να περιμένει μέχρι αύριο;»

«Απόψε είχαμε...»

«Πώς ήσασταν τόσο σίγουρος ότι το ζευγάρι αυτό ήτανε, όπως είπατε, παράνομο; Μήπως γιατί γνωρίζατε ότι ο κύριος είχε δεσμό με κάποιο πρόσωπο γνωστό σας; Το οποίο μόλις θα πληροφορούνταν αυτήν την, ας την πούμε, απιστία του, όχι μονάχα θα τον χώριζε, αλλά θα επέστρεφε –έτσι ελπίζατε, φαντάζομαι- στην προηγούμενή του σχέση; Η οποία σχέση, αν δεν είχε διαλυθεί, θα γιόρταζε απόψε τρία χρόνια;»

«Είναι εντελώς αυθαίρετα όλα αυτά που ισχυρίζεστε.»

«Μπορεί, αλλά τουλάχιστον είναι ενδιαφέροντα. Και η ανεξήγητη επιστροφή της κυρίας χωρίς τον συνοδό της τα κάνει ακόμα περισσότερο.»

«Τι θέλετε να πείτε;»

«Θέλω να πω ότι του την φέρατε διπλά του αντιζήλου σας. Του διαλύσατε με ένα τηλεφώνημα τόσο τον τωρινό όσο και τον μελλοντικό δεσμό του. Ενώ αυτός το πολύ-πολύ να έφυγε από εδώ μέσα παίρνοντας έναν φτηνό κι ασήμαντο αναπτήρα περιπτέρου.»

«Είστε αστείος.»

«Και αφού ξεφορτωθήκατε πελάτες και προσωπικό, τώρα σας έμεινε μόνο ο εκπρόσωπος του νόμου να τον καληνυχτίσετε κι αυτόν και να μπορέσετε στη συνέχεια απερίσπαστος να ασχοληθείτε με τη διάθεση της δυστυχούς κυρίας. Για αυτό και προφανώς δεν σας ενδιαφέρει πια η κλοπή.»

«Ποιος σας είπε πως δεν με ενδιαφέρει.»

«Θέλετε λοιπόν πίσω τον αναπτήρα σας;»

«Τον θέλω, αλλά δεν νομίζω...»

«Ορίστε.»

«Μα πώς; Πείτε μου, που τον βρήκατε;»

«Στην τουαλέτα. Κάποιος μάλλον θα τον πέταξε εκεί, όταν έμαθε ότι καλέσατε την αστυνομία. Ή ίσως κάποιος να τον έκρυψε εκεί για να ενοχοποιήσει τους υπόλοιπους.»

«Θα προτιμήσω την πρώτη ερμηνεία.»

«Να προτιμήσετε εκείνην που σας βολεύει περισσότερο. Για αυτό άλλωστε υπάρχουν οι ερμηνείες.»

«Για μια στιγμή. Κι εγώ πώς ξέρω ότι αυτός είναι αναπτήρας μου και όχι κάποιος άλλος παρόμοιος; Κάποιος αγορασμένος πριν λίγη ώρα από το περίπτερο. Ας πούμε, ο δικός σας.»

«Δεν το ξέρετε και δεν θα το μάθετε ποτέ.»

«Κύριε αστυνόμε, σας είμαι ειλικρινά ευγνώμων.»

«Που ολοκλήρωσα την έρευνα χωρίς να διαταράξω την άγνοιά σας;»

«Σας ευχαριστώ και μόνο που ασχοληθήκατε.»

«Που έκανα τη δουλειά μου.»

«Έστω, αυτό. Νομίζω πως σας κουράσαμε αρκετά. Δεν υπάρχει λόγος να σας κρατάμε άλλο.»

«Μιλάτε και εξ ονόματος της κυρίας;»

«Παρακαλώ, να παραμείνετε διακριτικός σε θέματα που δεν σας αφορούνε.»

«Χρησιμοποιείται συχνά την τουαλέτα του καταστήματος σας;»

«Ορίστε;»

«Ή την έχετε μόνο για τους πελάτες;»

«Τι; Μήπως δεν ήταν καθαρά;»

«Απόψε για παράδειγμα την επισκεφτήκατε καθόλου;»

«Ναι. Δύο φορές τουλάχιστον.»

«Ωραία. Έχετε προσέξει καθόλου αυτά που οι πελάτες σας γράφουνε εκεί μέσα;»

«Πιτσιρικάδες, βάνδαλοι. Παίρνουν τον μαρκαδόρο τους και καταστρέφουν τις ξένες περιουσίες.»

«Αλήθεια; Έτσι το βλέπετε; Κακώς τότε δεν μας φωνάξατε νωρίτερα για αυτό.»

«Τέλος πάντων. Δεν με ενδιαφέρει.»

«Κακώς, αν θέλετε τη γνώμη μου. Ξέρετε, τώρα που ήμουν εκεί, εκτός από τον αναπτήρα σας, ανακάλυψα και κάτι άλλο.»

«Στις μουτζούρες των παιδιών;»

«Στις μουτζούρες, ναι. Όπως το είπατε. Κάποιος πιτσιρικάς ή κάποιος βάνδαλος έγραψε εκεί μέσα με τον μαρκαδόρο του ένα πολύ ωραίο ποίημα.»

«Ποίημα, ε;»

«Ναι, ποίημα. Δεν ξέρω αν είναι δικό του ή το αντέγραψε από κάποιο βιβλίο, αλλά πιστέψτε με, με άγγιξε.»

«Στην τουαλέτα του μαγαζιού μου όλα αυτά.»

«Μάλιστα, κύριε. Κρίμα που τόσο καιρό δεν το είχατε προσέξει.»

«Θα είμαι πιο προσεκτικός στο εξής. Σας το υπόσχομαι.»

«Δεν χρειάζεται. Θα σας το απαγγείλω εγώ. Το αποστήθισα...

Μια σοβαρή

ανειλημμένη

υποχρέωση,

που έπρεπε σήμερα

πάσει θυσία

Δευτέρα

οπωσδήποτε,

να την τακτοποιήσω,

δε μου επέτρεψε

το ποίημα αυτό

ποτέ

να ολοκληρώσω...»

«Νομίζω πως πρέπει να πηγαίνετε.»

«Θα το ήθελα πολύ. Αλλά ακόμα βρέχει. Αν δεν σας ενοχλεί, κι αφού ακόμα είσαστε ανοιχτά, θα περιμένω λίγο. Και μάλιστα, έτσι για να περάσουμε και κάπως την ώρα πιο ωφέλιμα, λέω να κάνω και δυο-τρεις ερωτήσεις στην μοναχική κυρία.»

«Γιατί; Δεν σας καταλαβαίνω. Αφού η υπόθεση τακτοποιήθηκε.»

«Τίποτα δεν τακτοποιήθηκε. Απλώς εσείς συμβιβαστήκατε με τη λύση που σας προσέφερα.»

«Υπάρχουν κι άλλες λύσεις, δηλαδή;»

«Δεν θέλετε να ξέρετε.»

«Νομίζω πως ήδη η κυρία απόψε πέρασε πολλά.»

«Πιστέψτε με, δεν πρόκειται να τη στεναχωρήσω άλλο. Κι όσο μιλάω μαζί της εσείς, αν θέλετε, παίξτε ξανά αυτό το τραγουδάκι.»

*

«Ωραίο τραγούδι, ε;»
«Ορίστε;»
«Λέω, το τραγούδι αυτό...»
«Α, ναι. Καλό είναι.»
«Δεν σας ενθουσιάζει κιόλας.»
«Ίσως δεν ενθουσιάζομαι και τόσο εύκολα.»
«Μπορώ να καθίσω μαζί σας για λίγο.»
«Γιατί;»
«Αν δεν σας πειράζει, θα ήθελα λιγάκι να τα πούμε.»
«Έχετε συνεννοηθεί με το αφεντικό; Ξέρετε, η συντροφιά εδώ κοστίζει.»
«Α, μάλιστα. Συγνώμη δεν το ήξερα.»
«Τότε πώς και σας ήρθε να με πλησιάσετε;»
«Ήθελα απλώς να σας κάνω μερικές ερωτήσεις.»
«Σχετικά με τι;»
«Σχετικά με τη κλοπή που έγινε εδώ απόψε.»
«Είστε...;»
«Είμαστε.»
«Συγνώμη, δεν είναι αυτό που νομίζετε. Αστειεύονται όταν σας έλεγα για...»
«Το ξέρω. Κι εγώ για αστείο το πήρα.»
«Κύριε αστυνόμε...»
«Μην πανικοβάλλεστε. Καμιά δουλειά δεν είναι ντροπή. Ούτε καν η δική μου. Άλλωστε, για άλλο λόγο βρίσκομαι εδώ.»
«Δεν ξέρω αν μπορώ να σας βοηθήσω.»
«Σίγουρα μπορείτε. Για πείτε μου, λοιπόν. Που βρισκόσασταν την ώρα εκείνη;»
«Νομίζω ότι αυτό το γνωρίζετε ήδη.»
«Ναι, αλλά θα μου άρεσε να το ακούσω και από εσάς.»
«Καθόμουν εδώ, σε αυτό το τραπέζι.»
«Μόνη σας;»
«Όχι, με έναν κύριο.»
«Ο οποίος;»
«Ο οποίος έφυγε.»

«Μόνος του; Πώς κι έτσι; Μαλώσατε μήπως;»
«Κάτι του έτυχε.»
«Τον καημένο.»
«Δεν μου είπε γιατί. Πάντως έφυγε πολύ αναστατωμένος, μετά από ένα τηλεφώνημα.»
«Τον ρωτήσατε και δεν σας είπε;»
«Όχι, προτίμησα να είμαι διακριτική. Δεν θέλω να πιέζω τους άλλους διαρκώς με ερωτήσεις.»
«Για μένα το λέτε αυτό; Σας πιέζω;»
«Όχι, εσάς αυτή είναι η δουλειά σας.»
«Να ρωτάω;»
«Να ψάχνετε απαντήσεις.»
«Σας ευχαριστώ για την κατανόηση.»
«Παρακαλώ. Σας πειράζει να καπνίσω;»
«Καθόλου. Θα καπνίσω κι εγώ μαζί σας. Συγνώμη, μήπως έχετε φωτιά;»
«Ορίστε.»
«Ωραίος αναπτήρας. Μοιάζει να είναι ακριβός. Χρυσός ενδεχομένως.»
«Τον άφησε φεύγοντας ο κύριος που λέγαμε.»
«Τον ξέχασε ή σας τον χάρισε;»
«Μάλλον το πρώτο. Αν και νομίζω πως είναι το ίδιο βασικά.»
«Γιατί;»
«Γιατί δεν νομίζω να έρθει ξανά για να μου τον ζητήσει. Και δεν νομίζω γενικά να πατήσει ξανά το πόδι του εδώ μέσα.»
«Τότε είσαστε τυχερή.»
«Δεν ευθύνομαι εγώ για αυτό. Σας είπα, έφυγε βιαστικός και αναστατωμένος.»
«Δεν αμφιβάλλω. Μόνο που σκέφτομαι ότι τώρα θα θέλει να καπνίσει οπωσδήποτε και δεν θα έχει να ανάψει.»
«Θα πάρει άλλον.»
«Δεν είμαι σίγουρος αν όλες οι απώλειες ξεπερνιούνται έτσι απλά, δια της αντικαταστάσεως.»
«Προσωπικά δεν με απασχολεί.»
«Έχετε πολύ ωραία μάτια.»
«Σας ευχαριστώ.»
«Μόνο που είναι κόκκινα.»

«Είμαι λιγάκι κουρασμένη.»
«Περίεργο. Θα έβαζα στοίχημα ότι πριν από λίγο κλαίγατε.»
«Και θα το χάνατε.»
«Μα σίγουρα δεν σας αρέσει αυτό το τραγούδι;»
«Μου είναι αδιάφορο.»
«Ακούγοντάς το δεν υπάρχει καμιά προσωπική στιγμή που να σας θυμίζει;»
«Όχι. Αλλά αφού επιμένετε, νομίζω ότι στο εξής, όταν θα το ακούω, θα μου θυμίζει την αποψινή συζήτηση μαζί σας.»
«Θα είναι το τραγούδι μας, λοιπόν.»
«Ας πούμε. Κάτι τέτοιο.»

*

«Τι κάνετε μες στη βροχή;»
«Τι θες να κάνω; Βρέχομαι.»
«Γιατί δεν πάτε μέσα;»
«Με έδιωξαν. Για αυτό. Αλλά και να μην με έδιωχναν αυτοί, εγώ εδώ δεν θα ξαναπατούσα.»
«Πώς κι έτσι;»
«Δεν μου αρέσει η μουσική.»
«Κι εσείς τραγουδούσατε άλλα τραγούδια, άσχετα.»
«Ναι, φίλε μου. Και τους πείραξε αυτό. Κατάλαβες;»
«Κατάλαβα.»
«Τους πείραξε που τραγουδούσα.»
«Μα δεν μπορεί. Όλο και κάτι άλλο θα τους κάνατε. Δεν διώχνουν τον κόσμο έτσι εύκολα.»
«Ήμουν χαρούμενος.»
«Γιατί;»
«Κι εσένα τι σε νοιάζει;»
«Όλα με νοιάζουν. Είμαι αστυνομικός.»
«Λες ψέματα.»
«Δεν μοιάζω, ε;»
«Όχι.»
«Τώρα. Τι λες; Λίγο καλύτερα;»

«Όπα, ρε φίλε! Εντάξει, σε πιστεύω.»

«Λοιπόν;»

«Τι λοιπόν;»

«Γιατί ήσουν χαρούμενος;»

«Δεν ήμουν. Είμαι ακόμα.»

«Γιατί; Δεν θα ρωτήσω τέταρτη φορά.»

«Γιατί ακόμα είμαι ζωντανός. Λίγο νομίζεις είναι;»

«Και είπες να το γιορτάσεις;»

«Ε, ναι. Πού θα ξανάβρισκα τέτοια καλή παρέα;»

«Αυτοί σε θέλαν για παρέα τους;»

«Λίγο αυτό με νοιάζει.»

«Και γιατί διάλεξες αυτό από όλα τα μπαρ της πόλης.»

«Γιατί τα άλλα ήταν κοντά. Είχε αρχίσει ήδη η βροχή και ήθελα, μέχρι να φτάσω, να έχω γίνει μούσκεμα.»

«Ήπιες πολύ;»

«Αν με κερνούσανε, μπορούσα περισσότερο.»

«Κάπνισες;»

«Ολόκληρο πακέτο.»

«Που είναι;»

«Μου τελείωσε. Το πέταξα.»

«Και τα τσιγάρα πώς τα άναβες;»

«Ζητούσα αναπτήρα.»

«Από ποιον;»

«Από όλους. Πρώτα ζήτησα από τον μπάρμαν. Αλλά αυτός δεν κάπνιζε. Μετά από τη σερβιτόρα. Αυτή μου έδωσε τρεις-τέσσερις φορές. Ύστερα για κάποιο λόγο θύμωσε και ούτε που με κοιτούσε. Ζήτησα τότε από τους δύο φίλους που καθόντουσαν στην άκρια. Αυτοί πρώτα μου έδωσαν. Όμως μετά άρχισαν να γελάν μαζί μου και να με κοροϊδεύουνε. Μου λέγανε διάφορα. Τότε πήγα στο τραπέζι που ήταν το ζευγάρι εκείνο και φιλιόντουσαν. Το ξέρω, τους διέκοψα, μα ήθελα να καπνίσω. Μου έδωσαν δύο φορές. Κατάλαβα πως ενοχλώ και δεν ξαναπλησίασα. Στο τέλος ζήτησα από τη μικρή. Αυτήν την ήξερα. Την είχα κάπου ξαναδεί. Τη λένε Μαρία. Μου είπε όμως ψέματα, πως δήθεν δεν καπνίζει. Της είπα ότι την έχω δει σε άλλα μπαρ. Θυμόμουν ότι κάπνιζε. Νόμιζα ότι θα παρεξηγιόταν, μα αυτή μου χαμογέλασε. Μου είπε να έρθω, να της ξαναζητήσω

πιο μετά. Κατάλαβα πως είχε κάτι να μου πει και πως δεν ήθελε να την ακούσει ο άλλος.»

«Ποιος άλλος;»

«Αυτός που έχει και το μαγαζί. Καθότανε ανάμεσά μας.»

«Και; Τι έκανες εσύ;»

«Έκανα αυτό που μου είπε. Κάθισα και περίμενα. Κάποια στιγμή τον είδα να βγάζει το τηλέφωνο. Πήρε ένα τσιγάρο από το πακέτο του κι ύστερα βγήκε έξω. Τότε κι εγώ σηκώθηκα να της ξαναζητήσω.»

«Και τότε αυτή σου άναψε.»

«Όχι, αλλά μου έδωσε αυτόν τον αναπτήρα.»

«Το ίδιο δεν είναι;»

«Όχι, αυτός είναι του αφεντικού.»

«Και λοιπόν.»

«Δεν με προσέχεις, αστυνόμε. Σου είπα ότι ζήτησα φωτιά από όλους τους, αλλά όχι από εκείνον.»

«Γιατί;»

«Γιατί το ήξερα πως ο δικός του ο αναπτήρας πια δεν άναβε. Να, ορίστε. Δες και μόνος σου. Είναι τελειωμένος.»

*

«Καλώς τον! Τι λέει;»

«Τι να πει; Εσύ, τα νέα σου.»

«Τα ίδια.»

«Καμιά φορά καλή είναι και η επανάληψη.»

«Πως και μόνος σήμερα;»

«Θα έρθει σε λίγο και ο άλλος.»

«Είπα κι εγώ.»

«Ίσως αργήσει λίγο.»

«Γιατί είσαι έτσι, μούσκεμα; Χωρίς αμάξι ήρθες;»

«Είπα να περπατήσω, αλλά με έπιασε στο δρόμο η βροχή.»

«Κωλόκαιρος.»

«Γάμησέ τα.»

«Να σουβάλω κάτι ή θες να περιμένεις την παρέα σου;»

«Όχι. Βάλε ένα ουίσκι.»
«Ο,τι γουστάρεις.»
«Βάλε και για σένα ένα.»
«Ευχαριστώ, αλλά αν αρχίσω να πίνω από τώρα...»
«Θέλω λιγάκι να μιλήσουμε.»
«Τι έγινε;»
«Εντάξει. Μην τρομάζεις.»
«Είναι για τον...»
«Μπράβο σου. Το κατάλαβες.»
«Για αυτό ήρθες από νωρίς.»
«Αυτός τι ώρα έρχεται;»
«Θα φτάσει όπου να 'ναι.»
«Θέλουμε να του κάνουμε απόψε μία πλάκα.»
«Βρήκατε μέρα να την κάνετε. Ξέρεις τι είναι σήμερα;»
«Ξέρω. Για αυτό και τη διαλέξαμε.»
«Με τι έχει να κάνει;»
«Μάντεψε.»
«Όχι, ρε! Δεν παίζουνε με αυτά.»
«Μην ανησυχείς. Καλό θα του κάνει.»
«Δεν είμαι και τόσο σίγουρος.»
«Κι έπειτα, τι σε νοιάζει; Έτσι κι αλλιώς δεν τα πηγαίνετε καλά.»
«Άλλο αυτό.»
«Πώς άλλο;»
«Δεν ξέρω. Πάντως δεν νομίζω εκείνος να γελάσει.»
«Να σε ρωτήσω κάτι;»
«Όχι. Εμένα μη με υπολογίζετε.»
«Όχι, ρε. Άλλο ήθελα να πω. Υπάρχει μήπως περίπτωση να έχεις μαζί σου εδώ κανέναν μαρκαδόρο;»

*

«Γεια σου! Να σε ρωτήσω κάτι;»
«Γεια!»
«Μήπως είσαι η Μαρία;»

«Ναι. Εσείς ποιος είστε;»
«Δεν με θυμάσαι;»
«Όχι.»
«Είσαι σίγουρη;»
«Έτσι νομίζω.»
«Να κάτσω λίγο;»
«Κάθεται εδώ ο κύριος που έχει το μαγαζί, αλλά βγήκε τώρα να πάρει ένα τηλέφωνο.»
«Καλά. Έτσι κι αλλιώς δεν θα σε απασχολήσω για πολύ.»
«Δεν σας θυμάμαι, πάντως.»
«Δεν χρειάζεται να μου μιλάς στον πληθυντικό, ακόμα και αν πραγματικά δεν με θυμάσαι.»
«Έχουμε ξαναμιλήσει, δηλαδή;»
«Ναι.»
«Και τι είπαμε;»
«Διάφορα.»
«Εδώ;»
«Και εδώ.»
«Και αλλού;»
«Μετά και αλλού.»
«Δεν σας πιστεύω.»
«Ούτε εγώ πιστεύω ότι δεν με θυμάσαι.»
«Νομίζω η κυρία που είσατε μαζί δεν της πολυαρέσει που την έχετε αφήσει τώρα μόνη της.»
«Ένα τσιγάρο θα κάνουμε και θα γυρίσω στο τραπέζι μου.»
«Εγώ δεν καπνίζω.»
«Από πότε;»
«Ποτέ δεν κάπνιζα.»
«Αλήθεια, ε;»
«Δεν μου αρέσει το ύφος σας.»
«Καλά, θα καπνίσω τότε εγώ και για τους δύο.»
«Όπως νομίζετε.»
«Και σταμάτα να μου μιλάς στον πληθυντικό.»
«Όπως νομίζεις.»

«Έτσι. Πολύ καλύτερα.»

«Δεν ανάβει αυτός.»

«Το βλέπω. Και έχω αφήσει τον δικό μου στο τραπέζι μου.»

«Καλύτερα να γυρίσεις πίσω τότε.»

«Τι κάνεις μετά;»

«Μετά από τι;»

«Μετά από εδώ.»

«Μπορείς να κάνεις λιγάκι ησυχία, σε παρακαλώ; Θέλω να ακούσω αυτό το τραγούδι.»

*

«Έλα. Εγώ είμαι. Σε ξύπνησα; Περίμενε. Μην κλείνεις.»

*

«Μου δίνετε και έναν αναπτήρα, σας παρακαλώ; Έναν γαλάζιο.»

ο θερισμός

Είμαι το μεγαλύτερο αστυνομικό δαιμόνιο που έχει περάσει από τον χώρο της λογοτεχνίας. Είναι αναρίθμητα τα εγκλήματα που έχω εξιχνιάσει. Τόσο πολλά που κάποτε κι εγώ ακόμη απορώ. Πότε πρόλαβα; Τα περισσότερα από αυτά τα έχω σχεδόν ξεχάσει. Όταν καμιά φορά με σταματούν άγνωστοι στον δρόμο ή σε καμιά σκοτεινή και ξεχασμένη σελίδα, για να με συγχαρούν για κάποια παλιά μεγάλη επιτυχία, αισθάνομαι εξαιρετικά αμήχανα. Επειδή είμαι ευγενικός άνθρωπος, συνήθως προσποιούμαι πως θυμάμαι. Αφήνω τους άγνωστους να μου σφίξουν το χέρι και να με κοιτάζουν στα μάτια με θαυμασμό. Κι έπειτα ανεβάζω τους γιακάδες μου και φεύγω μακριά τους βιαστικά. Τι να κάνω; Δεν θέλω να περάσω στην ιστορία ως το πιο ξεχασιάρικο αστυνομικό δαιμόνιο της λογοτεχνίας.

Για όλα αυτά, βέβαια, υπεύθυνος δεν είναι παρά ένας και μόνο άνθρωπος. Ο συγγραφέας που με εμπνεύστηκε και με εκμεταλλεύεται τόσα χρόνια. Απογοητευμένος που δεν κατάφερε ποτέ να γίνει ο ίδιος αστυνομικός επιθεωρητής ή ντετέκτιβ ή κάτι τέτοιο, έφτιαξε εμένα. Με προίκισε με ένα σωρό σπάνιες ικανότητες, δε λέω. Πιο έξυπνος ήρωας από εμένα δεν έχει περάσει από την παγκόσμια αστυνομική λογοτεχνία. Όχι, αχάριστος δεν είμαι. Κι ο πιο ακούραστος. Χωρίς πλάκα. Όλου του κόσμου οι αστυνομίες αμφιβάλλω αν κατάφεραν ποτέ τόσο πολλά μυστήρια να διαλευκάνουν. Όσα με έβαλε ο συγγραφέας μου να λύσω. Και με έφτιαξε και γενναίο πολύ. Ατρόμητο. Αν ήταν στον κόσμο τον πραγματικό ένας σαν κι εμένα να τα βάλει με τόσο κακό μαζεμένο, στ' αλήθεια κακό δεν θα υπήρχε. Τέλειο με έκανε. Λίγο καλύτερη μνήμη δεν μπορούσε να μου δώσει;

Τώρα όμως που οι πιο κακοί κακοί στη φυλακή σαπίζουν κι οι πιο καλοί καλοί κοιμούνται ήσυχοι, ήρθε η ώρα το μυστικό να φανερώσω. Τίποτε από όλα αυτά δεν θα κατόρθωνα ποτέ να κάνω, αν απέναντι στο δικό μου, το ακαταμάχητο αστυνομικό δαιμόνιο, δεν κρυβόταν η πιο σκοτεινή και πανούργα εγκληματική φυσιογνωμία. Γιατί έτσι είναι φτιαγμένος ο κόσμος των βιβλίων. Αλλά κι ο κόσμος ο πραγματικός δεν είναι, από ό,τι έχω ακούσει, και πολύ διαφορετικός. Γιατί, αν δεν υπήρχε το κακό αντίκρυ στο καλό να το στηρίζει, κόσμοι δεν θα υπήρχαν. Κι ένας γέρος φιλόσοφος που ήρθε με έναν τόμο του βαρύ κάποτε δίπλα σε μια δική μου περιπέτεια να στηριχτεί, έλεγε πως θα έρθει η ώρα που ένα θα γίνει το καλό με το κακό. Και τότε όλοι μας θα γίνουμε θεοί. Και πια, ούτε καλό ούτε κακό δεν θα υπάρχουν.

Για τη μεγάλη αυτή σκοτεινή εγκληματική φυσιογνωμία, για το υπέρτατο κακό, είχα πάντα τις υποψίες μου. Από την πρώτη μου υπόθεση. Από τότε που ο αγαπημένος μου συγγραφέας με εμπιστεύτηκε και με έσπρωξε να κολυμπήσω στα βαθιά νερά. Ήμουν πολύ νέος τότε και άπειρος. Αλλά ήμουν και τολμηρός. Και θρασύς. Και ήξερα από τότε πως τα αντανάκλαστικά μου δεν πρόκειται ποτέ να με προδώσουν. Χειρίστηκα το ζήτημα με εξαιρετικό επαγγελματισμό και φαντασία δημιουργική. Κέρδισα τον σεβασμό των ανωτέρων μου αλλά και τον θαυμασμό των αναγνωστών. Έναν θαυμασμό που σύντομα έμελλε να εξελιχτεί σχεδόν σε λατρεία. Γιατί οι αναγνώστες λατρεύουν να βλέπουν τον εαυτό τους σε υπερβολή, κι εγώ αυτό τους πρόσφερα και με το παραπάνω.

Κι όμως από την πρώτη εκείνη υπόθεση –μια συνηθισμένη ιστορία εγκλήματος πάθους– κατάλαβα πως αυτός ο θαυμασμός δεν ήταν και τόσο άδολος. Είδα αναγνώστες να χαμογελάνε πονηρά αρκετές σελίδες πριν φτάσω στη λύση του μυστηρίου. Είδα και άλλους να πηδάν σελίδες, αγχωμένοι σχεδόν, και τη λύση να την επισπεύδουν, αδιαφορώντας φυσικά για τη ναυτία που μου προκαλούσαν με την πράξη τους αυτή. Τους σιχαίνομαι αυτούς τους τύπους. Μα πρόσεξα και άλλους αναγνώστες έντρομους να κλείνουν το βιβλίο στα μισά της ανάλυσης περίπου. Τη στιγμή που όλα τα στοιχεία είχαν λίγο πολύ αποκαλυφθεί και εγώ ήμουν έτοιμος να ξεκινήσω το παζλ να συμπληρώνω. Και τότε εγώ, δαίμονας πραγματικός, άρχισα τα νερά να θολώνω και να συλλαμβάνω τα μικρά ψαράκια, αφήνοντας έτσι τους καρχαρίες να πλησιάζουν πιο κοντά.

Τόσα χρόνια και τόσοι τόμοι πέρασαν κι εγώ συνέχισα, συνεπής στη στρατηγική μου. Γέμισα τα κελιά με φουκαράδες μικροκακοποιούς που απλώς έτυχε να βρίσκονται τη λάθος στιγμή σε λάθος τόπο. Έστειλα στον δήμιο ανήσυχες ψυχές, ευφάνταστες, πρόθυμες να ομολογήσουν τα πιο ειδικά εγκλήματα. Έναν έναν, όλους τους φακέλους που οι προϊστάμενοι και ο συγγραφέας μου ανέθεσαν, τους τακτοποίησα έτσι, ώστε όλοι τους να νιώθουν ικανοποιημένοι. Κι όμως, κανένας δεν κατάλαβε –ούτε καν ο εξυπνάκιος ο δημιουργός μου– πως εγώ κάθε φορά που έκλεινα έναν φάκελο, πλησίαζα όλο και περισσότερο το απόλυτο κακό που κρυβόταν από πίσω. Ή έστω που με κοίταζε από απέναντι, άλλοτε πονηρά, άλλοτε αγχωμένα και κάποιες φορές με τρόμο. Γλεντούσα με την ψυχή μου που έπαιζα έτσι με το κακό. Και συνέχιζα να παίζω, εκ του ασφαλούς βέβαια. Όντας χάρτινος, δεν κινδύνευα να πάθω και πολλά. Πάει καιρός που το κακό έκαιγε βιβλία για να ζεσταθεί.

Περάσανε τα χρόνια και οι τόμοι και το παιχνίδι παρακράτησε. Για το κακό δεν ξέρω, μα εγώ ήδη από καιρό το έχω βαρεθεί. Λίγο που οι ικανότητές μου άρχισαν να αμβλύνονται, λίγο που η ελαφράδα της μνήμης μου κοντεύει να με καταντήσει γραφικό. Αρκετά! Δεν παίζω άλλο. Άλλωστε, τα τελευταία στοιχεία που μου έλειπαν για να στριμώξω το σκοτεινό και πονηρό αυτό μυαλό, τα μάζεψα κι αυτά. Μου τα έδωσε μονάχο του. Γέρασε κι αυτό μαζί με μένα, κι ας είμαι χάρτινος εγώ και χωματένιο εκείνο. Στο τέλος το έκανε το σφάλμα το μοιραίο. Προδόθηκε. Ξεχάστηκε ένα βράδυ και, αντί την τελευταία μου περιπέτεια να διαβάσει, άρχισε στις σελίδες

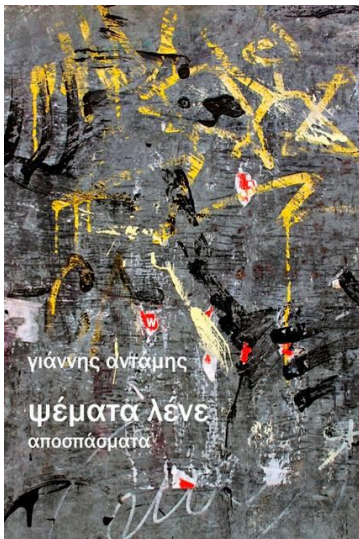
μου επάνω σημειώσεις να κρατά. Την πάτησε. Με τα στοιχεία αυτά τώρα πια με τίποτα δεν γλιτώνει. Αρκετό κακό έσπειρε. Ήρθε η ώρα του θερισμού. Κι ο συγγραφέας μου ακόμα συμφώνησε και μου 'γραψε, «Πέμψον τον δρέπανόν σου και θέρισον!» Έφτασε η ώρα την τελευταία μου αποστολή να εκτελέσω.

Εντάξει, το αναγνωρίζω. Τέλεια εγκλήματα δεν υπάρχουν. Αξίζει πάντως κανείς να προσπαθήσει. Κι εσύ προσπάθησες αρκετά. Έβαλες τον καημένο τον δημιουργό μου και με έφτιαξε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν σου. Μην τυχόν σε ξεπεράσω σε ικανότητες και σε προλάβω, πριν τα σχέδιά σου εφαρμόσεις. Τόσα και τόσα εγκλήματα, δεν χόρτασες. Αν είχες αποσυρθεί νωρίτερα, τώρα θα τα πίναμε μαζί σε κάποιο μπαρ σαν φίλοι. Μα εσύ ήθελες κι άλλο. Κάθε φορά και περισσότερο. Τόσο αίμα. Τόσα δάκρυα. Μούσκεψαν οι σελίδες μου, και τώρα πια που άρχισα να γερνάω αυτή η υγρασία με τσακίζει. Τι ήθελες δηλαδή; Να με εξοντώσεις κι εμένα με τέτοιο τρόπο ύπουλο; Όχι, δεν μας αξίζει τέτοιο φινάλε. Κι άλλωστε, χωρίς εμένα τι θα έκανες; Θα είχες βαρεθεί. Κι εγώ, μη νομίζεις, για να μη βαρεθώ δεν σε είχα ως τώρα κυνηγήσει. Το ξέρω, θα μου λείψεις. Αλλά εμένα αυτή είναι η δουλειά μου. Και τίποτε άλλο δεν ξέρω τόσο καλά να κάνω.

Και μην τολμήσεις με τον συγγραφέα να τα βάλεις. Αυτός δεν είναι παρά ο δημιουργός. Και οι δημιουργοί έχουν πάντα καλές προθέσεις. Έχουν το άλλοθι το ακλόνητο πως ό,τι κάνουν το κάνουν από αγάπη. Κι έπειτα εσύ δεν με παρήγγειλες σε αυτόν να με δημιουργήσει; Το ξέρεις καλά. Έτσι είναι οι δημιουργοί, προσφορά και ζήτηση. Πάντα στις αγορές τους νόμους υπακούνε. Φτάνει, λοιπόν! Ως εδώ! Παράτα τα! Δεν σε γλιτώνει τίποτα. Χαιρέτησε τους φίλους, τις αγάπες σου, που τόσα χρόνια τους ξεγέλαγες κι αύριο θα βγουν να πουν πως ήσουν το πιο καλό παιδί. Πως πέφτουν από τα σύννεφα. Θα βρέξει ανθρώπους αύριο. Μην τολμήσεις να κάνεις καμιά τρέλα! Μην το κάνεις πιο δύσκολο ακόμα! Δείξε αξιοπρέπεια! Κάνε το με στίλ! Πήγαινε μονάχος σου και παραδώσου τώρα! Και ομολόγησέ τα όλα! Κι αν δεν σε πιστέψουν, κι αν γελάσουν μαζί σου, πες τους πως σε στέλνω εγώ. Το μεγαλύτερο αστυνομικό δαιμόνιο που έχει περάσει από τον χώρο της λογοτεχνίας. Και ραντεβού στην κόλαση, συνεταιράκι!

(εμού του ιδίου, πάντα από το βιβλίο μου «Κατά τον Δαίμονα Εαυτού», εκδόσεις Τόπος 2008, πάντα προς όφελος της ποίησης, πάντα εις βάρος της αλήθειας...)

Κυκλοφορούν επίσης από τις Εκδόσεις Dreamtigers:

Κεντρική διάθεση: www.yannisadamis.com

**(- In meine, in
meine.)**

**Βόλος, Μάρτιος 2014
στη Niemand's Rose**

photo: <http://www.yannisgeorgiadis.com>